

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Рев 3600/2022

20.04.2022. године

Београд

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Гордане Комненић, Драгане Миросављевић, Споменке Зарић и Бисерке Живановић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Александар Стаменковић, адвокат из ..., против тужених Републике Србије, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Лесковцу и Града Врања, кога заступа Градско правобранилаштво у Врању, ради утврђења, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 1719/21 од 22.12.2021. године, у седници одржаној 20.04.2022. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 1719/21 од 22.12.2021. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 1719/21 од 22.12.2021. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врању П 799/19 од 29.03.2021. године, ставом првим изреке, одбијен је, као неоснован, тужбени захтев којим је тражено да се према туженима утврди да је тужилац власник дела к.п. .. уписане у ЛН .. КО ..., у мерама и границама ближе описаним тим ставом изреке, у површини од 45 м², где се налази и оградна цокла и део породичне стамбене зграде број 2, земљиште под зградом у површини од 2 м² и део металне капије који служи за улазак у двориште и излазак на спорни део пута у оквиру заузетог земљишта, а затим на неспорни део пута, а што су тужени дужни да признају и омогуће промену уписа носиоца својине код Службе за катастар Врање. Ставом другим изреке, обавезан је тужилац да на име трошкова поступка туженој Републици Србији исплати 18.000,00 динара и туженом Граду Врању 43.500,00 динара, са законском затезном каматом од извршности до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж 1719/21 од 22.12.2021. године, жалба тужиоца одбијена је као неоснована и првостепена пресуда је потврђена у ставу првом и другом изреке у односу на тужени Град Врање, док је преостали део става другог изреке преиначен тако што је обавезан тужилац да туженој Републици Србији на име трошкова парничног поступка исплати 6.000,00 динара, са законском затезном каматом од извршности до исплате.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучује као о изузетно дозвољеној, сагласно члану 404. Закона о парничном поступку.

Према одредби члана 404. став 1. и 2. Закона о парничном поступку – ЗПП ("Службени гласник РС", бр. 72/11, 55/2014, 87/18, 18/20), ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија), а о дозвољености и основаности ревизије одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Врховни касациони суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП, јер је предмет тражене правне заштите стицање права власништва тужиоца по основу изградње објекта, а одлуке нижестепених судова о неоснованости тужбеног захтева донете су применом одговарајућих одредаба материјалног права. Указивањем ревидента да му је земљиште одузето фактичком експропријацијом је без утицаја, пошто се посебна ревизија може изјавити због погрешне примене материјалног права само када постоји потреба да се размотре питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права, што у конкретном није случај.

Из наведених разлога, применом чланова 404. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Наиме, чланом 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради утврђења у овој правној ствари поднета је 15.05.2019. године, а вредност предмета спора побијаног дела је 100.000,00 динара.

С обзиром на то да се ради о имовинскоправном спору у коме вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра на дан подношења тужбе, то је Врховни касациони суд нашао да је ревизија недозвољена, применом члана 403. став 3. ЗПП.

Из наведених разлога, применом члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

Председник већа – судија
Добрила Страјина, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић